

ABSOLVENTEN NACHRICHTEN

NÉMET-DIPLOMÁSOK EGYESÜLETE
INFORMÁCIÓS KIADVÁNYA

25. ÉVFOLYAM / JAHRGANG 25

NR. 1. SZÁM / MARZ 2018 MÁRCIUS

INFORMATIONSBLETT

VEREIN DEUTSCHER AKADEMIKER AUS UNGARN E.V.

w w w . n e m e t - d i p l o m a s o k . h u

2018-AS PROGRAMJAINK:

szeptember 15.
szombat
Kulturelles Flanieren
auf der ANDRÁSSY
Teil 7.

április 21.
szombat, 14 óra
VOLLVERSAMMLUNG

Ausführliche
und aktuelle
Informationen
auf der WEB-Seite

április 21.
szombat,
9 óra
20.
KONFERENZ
Brüssel
von Innen

február 17.
szombat
FASCHING
in Dunakeszi

szeptember 8.
szombat
3. FAHRRADRUNDE
um den Velence-See

június 2.
szombat
FAMILIEN-
AUSFLUG

Használjátok ki az
egyesület megújult
honlapjának minden
lehetőségét!

október 13.
szombat OKTOBERFEST
+ 41. Treffen der Stadtgruppe
K-M-St-Chemnitz

PALACKPOSTA EGY EGYEZMÉNYRŐL

A szemünk előtt lejátszódó népvándorlás. Beilleszkedési kényszer és beilleszkedési képtelenség. Kultúrák csatája. Erőszak és tehetetlenség döbbenetes képei a különböző médiumokban. Ideges nyugtalan helybenlakók, ideges nyugtalan újonnan érkezettek.

Csak remélni lehet, hogy józan és felelős emberek keresik szívósan a kapcsolatot a túloldal remélhetőleg szintén józan és felelős embereivel. Keresik a megoldást a ma világának egyik legjelentősebb kérdésére. Teszik ezt hasonlóan azokhoz az emberekhez, akik szintén józan és felelős megoldásokat kerestek – igaz, hogy az előző évszázad hatvanas-hetvenes évtizedében, igaz hogy teljesen más körülmények között és ma már úgy tűnik, hogy békeidőben.

2017 minden szempontból forró nyarán hűsítő élményként olvastam el 34 év után újra egy záróértékelést – *Jelentés a Magyarország és a Német Demokratikus Köztársaság között megkötött Munkaerő-Együttműködési Egyezmény végrehajtásának ifjúságmozgalmi munkájáról, javaslatok a tapasztalatok hasznosítására* – egy egyezményről, vagy ehelyt inkább az Egyezményről, ami egy életre írta át tízezrek sorsát.

Az összegzés szerzői maguk is érezték, hogy különleges tapasztalatokat örökítenek meg, hiszen folyamatosan üzentek a jövőnek. A végszóban kifejezetten kérték, hogy valakik elemezzék alaposabban a megszerzett ismereteket: hogyan jött létre és hogyan működött majd negyvenezer magyar fiatal és a német környezet találkozása és együttélése 16 éven át; mi volt a siker titka? Kérésük célja világos: másvalakik a jövőben talán használhatják a kialakított gyakorlatot.

Lehet csak nekem nincs tudomásom róla, de ismereteim szerint nem sok meghallgatásra leltek. Ezért gondoltam, hogy érdemes felidézni néhány fontos tapasztalatot, mert a lényeg közismerten a részletekben rejlik. Hátha ötletet gerjeszt különböző kultúrából érkezett emberek együttélését egyengető német, vagy magyar olvasóban.

Hogyan kezdődött? Magyarország és az NDK 1967 májusában kötötte az Egyezményt, amit magyar részről az indokolt, hogy a gazdasági mechanizmus reformja munkaerőfelesleggel számolt. A mechanizmus bevezetésének megtorpanása később nem igazolta ezt a feltételezést. Ennyi idő elteltével is elgondolkodtató ugyanakkor, hogy valakik az akkori viszonyok között ilyen újszerű gondolattal, egyfajta pilot projektként próbáljanak megoldást keresni egy problémára.

Az NDK oldal helyzete más volt, hiszen gazdaságuk az extenzív fejlődés következtében nagymértékű munkaerőhiánnyal küzdött. A Magyarországgal kötött egyezmény sikeres voltát igazolhatta, hogy nem sokkal a magyarokkal kötött megállapodás után támogatták a

lengyelek szervezett NDK-beli munkavállalását, de érkeztek fiatalok Kubából, Mozambikból és Vietnámból is, feltehetően hasonló megállapodások keretében.

Az érintettek mindenesetre kellő figyelemmel kezelték az Egyezmény sorsát, amit 1969-ben és 1973-ban meghosszabbítottak. A változtatásokat nézve ma is elgondolkodtató a német készség és a magyar érdekvédelem képessége, amivel a megoldásokat keresték és szabályozták. Figyelemre méltó a szigor, hogy az ígért feltételeket nem teljesítő német vállalatokat kizárták az Egyezményből. Szabályozták a betanulást, a bérezést és az ún. különléti pótlékot. Kiépítették a magyar fiatalok érdekképviseletének üzemi-megyei-országos rendszerét. Bevezetésre került az Egyezmény végrehajtásának rendszeres helyi, üzemi, magyar-német közös értékelése. A kezdeti időszak nehézségeiből és tapasztalataiból adódóan a hangsúlyt áthelyezték a kiutazó magyar fiatalok szakmai és nyelvi képzésére.

A megalkotott kereteket hamarosan tartalom töltötte be. Az egyik felismerés, hogy célszerű a vendéglátó számára is érthető struktúrákat létrehozni. Ez nem egyszerre történt, hanem a tapasztalatok korrekciójaként. A hetvenes évek elejére alakultak ki azok az üzemi, megyei és országos kapcsolatok, amelyek a magyar résztvevők egymás közötti, német partnereikkel pedig az intézményes együttműködést lehetővé tették. Pártszervezetek működtek a nagyobb centrumokban, de a nagykövetség munkaügyi osztályának irányításával így jött létre az ún. állami, ill. megyei szinten munkaügyi megbízottak rendszere, akik a lakóotthoni otthonnevelőkkel szorosan együttműködve munkaügyi, szociális, nevelési és fegyelmi

1977. Drezda, Prager Straße (Fortepan)

ügyekkel foglalkoztak. Az érdekvédelem része volt a megyei szakszervezeti megbízottak által koordinált szakszervezeti képviselő is. Miután a fiatalok közel fele KISZ tag volt, a jelentős létszámból adódóan az ifjúsági szervezet az itthoninál erőteljesebb szerepet képviselt a mindennapokban. Az irányítás szintjein sajátos rugalmas munkakapcsolat alakult ki. Legyen az a berlini követségen dolgozó un. „berlini négyes”, de ugyanez vonatkozott a megyei és üzemi vezetőségekre, lakóotthonokra.

A kiépülő rendszer természetesen kereste a megfelelő tisztségviselőket, akiknek túlnyomó hányada, az országos szintű vezetést is beleértve a kiérkezett fiatalokból választódott ki. Döntő többségük szervezési képességével tűnt fel, vagy éppen azzal, hogy kiált mások érdekében és a munkaadók is partnerként kezelték őket. Egyre másra bukkantak fel a tehetségek. Gyakran előfordult, hogy egy huszonéves tárgyalt magyar ügyekben egy hatalmas kombinát vezetőjével. A fiatal vezetői garnitúra legfőbb jellemzője volt a helyismeret, a tanulási igény és nyelvtudás. Sajátosság volt a folyamatos rotáció is, ami a 3 éves munkaszerződésből adódott. A záróértékelés külön bekezdést szán annak a pozitív fejleménynek, hogy a hetvenes évektől kezdve az NDK-ban tanuló ösztöndíjas hallgatók jelentős része bekapcsolódott a különböző rendezvények szervezésébe, ami emelte a munka színvonalát.

Utólag szemlélve elmondható, hogy a magyar fiatalok többsége számára a 3 év dinamikus folyamat volt. Fejlődött az egyenletes, fegyelmezett munkavégző képességük és pontosságuk. Sokan maguktól, mások tapasztaltabb honfitársaik és képviselőik segítségével értették meg, hogy a vállalatnál dolgozó magyarok megítélésének alapja a fiatalok szakmai teljesítménye. Ez határozta meg döntő mértékben a német illetékesek hozzáállását is, amivel a felmerülő problémákat kezelték.

Tudatosult az emberi teljesítmények fontossága is. A tudatlanságból fakadó előítéletek fokozatosan csökkentek. A nyelvismeret megszerzése hasonló módon hatott a munkaügyi és hétköznapi kapcsolatokra. Felértékelődtek olyan életszervezési értékek, mint beilleszkedés, együttműködés, tervszerűség, takarékoság, lakáskultúra iránti igény, olvasás, utazás.

Az NDK-beli élet sajátossága volt, hogy a fiatalok lakóotthonokban éltek. Sajátos lakóotthoni önkormányzatok jöttek létre, akik igyekeztek szabályozni a mindennapok együttélését. Az együttlakás nem kevés konfliktussal járt, de lehetőség nyílt az önszerveződésre, egymás pozitív befolyásolására is. Ezt segítette a nagyfokú nyilvánosság a közügyekben, hiszen az információk elzárása gyakorlatilag lehetetlen volt. A köz által megbízott vezetők folyamatosan a nyilvánosság előtt tevékenykedtek, hiszem együtt éltek, együtt laktak a többiekkel.

Ezért is tudtak a helyzethez adódó célokat megfogalmazni, vagy ahogy a tanulmány is fogalmaz mozgó-alakuló gyakorlati célrendszerrel dolgozni. Felismerték, hogy a kiérkező fiatalokat sokszerű hatások érik. Lett légyen az a munkával, munkahellyel, német munkatársakkal találkozás, vagy lakás, lakóotthonbeli egymásra utaltság, a hirtelen jött nagyfokú önállóság veszélyei, pl. a kereset elköltése. Az újszerű hatások kivédésére kezdték el azokat a gyakorlati módszereket alkalmazni, melyeknek célja az életszokások kedvező befolyásolása volt.

A helyi közösségek magyar szervezetei, közöttük a feladatokat jól felismerő ifjúsági szövetség fontos lépéseket tett a konfliktusokat okozó ismerethiány (nyelvismeret, szakmai ismeret) leküzdésére. Ezért beiktatták a legfontosabb feladatok közé az „újak fogadását”, ami már egy magyarországi előkészítő táborral kezdődött és az NDK-ban hónapokig folytatódott. Ehhez megnyerték a német szervek támogatását is, ami könnyítette a kikerkezők első konfliktushelyzeteinek megoldását. A későbbiekben is folyamatosan népszerűsítették a szervezett tanulást. Megszervezték, hogy a szakmunkásvizsgákon túl, magyar gimnáziumi végzettséget lehessen szerezni az NDK-ban és lehetővé vált a Külkereskedelmi Főiskola diplomájának megszerzése is.

Az értékelés önkritikusan rögzíti, hogy ahol a foglalkoztatás minőségében súlyos gondok voltak és az általános műveltségi szint is alacsony volt, ott kudarcokkal volt teli a közösségek szervezése. A legerősebb kollektívák sem nagyon tudtak mit kezdeni a deviánsokkal. A folyamatos rotáció miatt nehezen lehetett azonos szinten tartani a tartalmi munkát.

A szabadidő hasznos kihasználását jól szolgálta az a sikeres gyakorlat, amit a NDK Honvédelmi Szövetsége (GST) építettek ki, amikor is a németek bevált akcióiba kapcsolódtak be elsősorban a többtusa, a motorsport és a lövészet területén. Az Express Utazási iroda berlini képviselete az NDK megismerését szolgáló utakat szervezett. Az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat sikeresen szervezte a könyv és folyóírat terjesztést. Irodalmi színpadok, népitáncsoportok működtek. Otthonról érkezett énekesek, későbbi hazai sztárok adtak egy szál gitár kíséretében valószínűleg számukra is felejthetetlen koncerteket magyar kolóniák lépcsőházaiban.

Végezetül néhány számadat: 1967 és 1980 között 39243 magyar fiatal utazott az NDK-ba. Hazánk minden tájáról mentek, 70 százalékuk vidékről érkezett. Valamilyen szakképzettsége 61 %-uknak volt. A javarészt 20 év körüli fiatalok komolyabb termelési, szakmai gyakorlattal korukból adódóan nem rendelkeztek. Többségük szerencsét próbálni ment, a világlátás igénye miatt, egészséges kalandvágytól vezetett. Sokan azonban nem valamiért, hanem valami elől mentek, ami lehetett a rossz családi háttér, vagy munkahelyi konfliktus.

A kiutazott magyar fiatalok többsége (52,7 %) szerződését letöltötte. Szakképzésről bizonyítványt ill. igazolást kapott 63 %-uk. Fegyelemmel távozott 10,7 %. A távozottak másik része egyéni okok miatt idő előtt távozott.

A hazaérkezettekről nincs adat. Sokan korábbi munkahelyükön helyezkedtek el, több százan szerelővállalatoknál dolgoztak tovább. Voltak, akik néhány esztendő után otthoni tartózkodás után újra jelentkeztek az NDK-ba. Mintegy hatezer fiatal elsősorban házasságkötés miatt az NDK-ban telepedett le.

„Ahogy mi láttuk nem látta más,
ahogy mi hittünk nem hitte más”

SZTEVANOVITY DUSÁN

Megemlékezés az Újpesti Polgárcentrumban

Több mint 100 egykori „endékás” emlékezett meg 2017. október 21-én az Újpesti Polgárcentrumban a Német Demokratikus Köztársaság és a Magyar Népköztársaság által 1967-ben aláírt Államközi Szerződés megkötésének 50. évfordulójáról.

» A szervezők (Link Livia, Pappné Windt Zsuzsa, Ary Ernő, Csurgó Imre, Géczi Gábor, Vass József,) megérdemlik, hogy nevüket is megemlítsük, hiszen remek hangulatú program keretében idézték fel a kezdeteket, a kalandokat, a legendákat és a gyakran könnyes búcsúzást. A terefere sikeréhez nagy mértékben hozzájárultak a jó humorú beszélgetőpartnerek, köztük Földes György történész és Gyarmati István külpolitikai szakértő, akik az akkori történelem mozgatórugóit mesélték el. Feledy Péter újságíró-tévériporter a „Magyar fiatalok az NDK-ban” című film forgatásának fergeteges körülményeiről sztorizott. De visszaemlékezők között érdekes volt hallgatni a tucatnyi „tényleg kinn dolgozott” tapasztalatait, akik hangulatosan meséltek az elsők között érkezettek megilletődöttségéről és talpraesettségéről, a kinti magyarság vagányságáról. Kalandos történeteket és tapasztalatokat meséltek az egykori vezetők, akik képviselték és védték a negyvenezernyi tizen-huszonéves érdekeit.

A megemlékezés mintegy zárása volt annak az eseménysorozatnak, melynek során többek között Dunaújvárosban, Chemnitzben, Hajdúszoboszlón, Visegrádon találkoztak és emlékeztek az egykori NDK-sok civil szerveződései.

Emléktöredékek

» Gyakran tettem meg gépkocsival a Miskolc és Karl-Marx-Stadt közötti utat. Aki sokat vezetett életében tudja mekkora áldás, ha figyelmes útitársa van. Aki nem locsog túl sokat, de ha lankad a figyelem, szóval tartja a vezetőt. Olykor-olykor még a vezetésben is kisegíti. Ilyen partner ritkán adódik. Nekem azonban szerencsém volt, mert édesapám gyakran tartott velem. A 15-16 órás út alatt persze arra is jó volt, hogy megbeszéljük a világ folyását. Jobb lehetőséget erre találni se lehet. Útközben szoktattuk magunkat az akkor még csehszlovák települések – nekünk szokatlan hangzású – helységneveihez, mint Malacky, Havlíčkov Brod, Velke Meziříčí, Humpolec, stb. És miután humorért soha nem jártunk a szomszédba, egymás ugratása is belefért időnkbe. Egy alkalommal a magyar-cseh határtól ő vezetett. Én kicsit elbóbiskoltam. A fékezésre ébredtem. – Hol vagyunk? – riadtam fel. – A fene se tudja, hogy történt – mondta –, de valahogy megint visszakeveredtünk a csehekhez. Ez itt az első falu és a tábla felé bökött: LAZA PADKA.

» Később egyedül is gyakran bolyongtam reménytelenül különböző városok, köztük a Svejkből ismert Česke Budejovice-i elágazás környékén. A Prága–Pozsony autópálya építése miatt ugyanis gyakoriak voltak az útelterelések. Ezeknek köszönhetem, hogy örökre agyamba vésődött egy jel: a fekete alapon sötétbarna nyíl. A „Hogyan tartsuk az idegeneket Csehszlovákiában” ötletpályázat nyertes pályamunkája. Így jelezték ugyanis a terelőutat.

» Éjszaka természetesen e táblák nélkül is könnyű volt eltévedni. Ilyenkor a hosszú és egyre reménytelenebb kilométerek megtétele után még a „Hála neked nemzeti felkelés!”, valamint a „Hála neked Szovjetunió!” táblák hirtelen felbukkanása sem vidított fel igazán. Pedig az utak mentét sűrűn díszítették velük. Eleinte segítőkész rendőrökre vágytam, de a találkozások rendszerint anyagi veszteséggel jártak. A velük való sűrű eszmecsere miatt sokáig hajlottam arra, hogy a „jó napot” csehül annyit tesz, hogy „szto korún”. A rend éber őrei a nap bármely szakában, tetszőleges időjárási és útviszonyok mellett képesek voltak megtalálni azt a indokot, ami 100 koronával (a cseh nyelvben kevésbé járatosak számára: szto korún) volt büntethető.

» A közlekedési táblákat és a rendőröket leszámítva mindig is tiszteltem a csehek – miénktől eltérő – optimistább, kicsit svejkes életfelfogását. Helyettem is kimondta nagy színészük, Rudolf Hrušínský (többek között a Sörgyári Capriccio háziörvosa) az *Én kis falum* című filmben egy kor középeurópai életérzését: De jó lenne itt élni, hogyha nem kéne itt élni! Egykoron azt hittük, hogy ez a poén elvész a múltba! Hmm!

Die Andrassy flanieren

Sehr geehrte Komilitonen und Radialstrassen-Bumler! Unser Vorhaben, die Andrassy Strasse – und was sich in jeder Hinsicht hinter ihrer Kulissen sich verbirgt – aufzudecken, spornte unsere Stadt-Flanierer auf neue Taten. Der Pester Broadway war diesmal in unserem Fokus.

» Unter dem Begriff Pester Broadway bezeichnen wir seit geschichtlichen Zeiten die Nagymező utca (Grossfelderstrasse). Er durchkreuzt die Prachtstrasse des Grafen Andrassy hundert Meter nordöstlich der Ungarischen Staatsoper und erstreckt sich von dort in nordwestliche, bzw. südöstliche Richtung. Seinen Ruf verdiente er sich vor allem durch die zahlreichen Bühnen, jedoch auch durch ihre Lokale für die Nachtschwärmer wie das ehemalige Moulin Rouge oder Arizona. Wer hier auf Buhldirnen stiess, erschrak auch nicht, die Nebengässchen waren mit den empfohlensten Puffs der Hauptstadt voll. Wir, die Kulturbesessenen interessierten uns selbstverständlich für

ernstere Sachen. Gleich als ersten stiessen wir auf den Operetten- und Varietefürsten, Imre Kálmán. Bronzern sitzt er im Mitten des Pester Broadways seit 2007, vor ihm, auch aus Bronze sein Laptop – hoffentlich sicher vor Vandalen. Die ganz gewisse Botschaft des Bildhauers mit dem Laptop war von vorne herein nicht kristallklar, ich erlebte ihn aber noch funktionierend. Es lief praktisch nur eine Seite mit dem nicht ganz korrekten Lebenslauf des Komponisten. Dann, schon kurz nach der Einweihung rissen einige gutgelaunte ungarische Fussballentusiasten das Gerät runter und zertraten es, wie es sich gehört. Wahrscheinlich verstanden auch

sie die Botschaft nicht. Irgendwann war das Gerät wieder da, allerdings nurmehr mit einem gedruckten Papierbildschirm.

Das alles passierte logischerweise vor dem Budapester Operettentheater. Dieses Gebäude der Nagymező utca 17 wurde 1898 im neobarocken Stil errichtet. Der Besitzer war der legendäre Carl Singer, der dann mit der Zeit ging und auf Somossy Károly madjarisierte. Er gilt als der Erfinder des Mulatierens in Pest und was ein pester Mulatschag an sich hat, das werden die verehrten Kommilitonen schon selber wissen... Somossy führte ein exelentes Orfeum, man kann ruhig sagen, das beste in K.u.K.-Ungarn. Er scheute keine Ausgaben um ein sagenhaftes Program mit internationalen Stars zu gestalten: Josef Linzer, der Sänger, Colonel Cody, der Schießkünstler, Fregoli, der Umwandlungskünstler, aber auch die mitreißenden Martens-Schwester oder die nicht minder großartige Mariska Rienzi und Rudolsinos weltumspannende Wölfe. Das alles war jedoch nur das Vorprogram, das Publikum war eigentlich nur wegen Carola Cecilia da, sie war die richtige Sensation der pester Nacht, sie und ihr Damenbataillon, in den enganliegenden Litzen-Uniformen. Cecilia tanzte, sang, war kokett, ungezähmt, mondän... mit einem Wort, reizend. Auch das Essen im Somossy Orfeum war sagenhaft und natürlich teuer.

Nebenan im Jarden d'Hiver, im Wintergarten (der spätere Moulin Rouge) begann das Leben erst um Mitternacht, und wer Rang und Namen hatte tummelte sich hier, meistens um die Buffetdamen, die sich auch nicht bitten ließen. Somossy konnte mit dem Geld nicht umgehen, er träumte immer zu groß, mulatierte maßlos und ausfällig. Er machte Konkurs, er starb als armer Mann, in der Untermiete seiner ehemaligen Putzfrau, gegenüber seines Orfeums. Der erste Weltkrieg brachte auch den Niedergang der Welt der Orfeen, Niedergang der K.u.K. 1922 sanierte der echte Broadway-Fachmann Ben Blumenthal das Lokal und brachte die Welt des Variete nach Pest, seit 1936 ist es das einzige Theater Budapests in dem Operetten aufgeführt werden. Das Repertoire liegt schwerpunktmäßig auf den Werken der österreichisch-ungarischen Komponisten Franz Lehár, Imre Kálmán und Pál Ábráham.

Dem Budapester Operettentheater gegenüber sehen wir das mächtige Gebäude, dessen Partere das Thália Theater einnimmt. Die, auf halbweltliche Unterhaltung profilierte Einrichtung eröffnete ihre Pforten 1913, unter den Namen Jarden d'Hiver, also schon wieder ein Wintergarten. Über die Besitzerin, Lujza Wabitsch wäre einiges zu sagen, da sie keineswegs, als unbeschriebenes Blatt auf den heißen Pflaster des pester Broadways kam. Ich nännte sie die My Fair Lady der Nagymező utca. Gewisse Quellen lassen Luise aus dem schönen Bayern stammen, die Kaiserstadt Wien ist aber sicherer, da war sie nämlich vor Pest noch ein Blumenmädl. In Pest der Millenniumszeit begann ihre Karriere als die Mieterin des Schaumwein-Pavilons im Stadtwäldchen. Das Geschäft lief wunderbar, und unsere Luise suchte neue Investitionsziele. Mit Jakab Grüner waren sie schlagfertige Geschäftspartner des Nachtlebens Terézváros's.

Genau zur Jahrhundertwende öffneten sie beide die Lasterhöhle „Tátra“ in der Király utca. Die Tátra war laut der damaligen Presse ein fragwürdiger Platz. Zu guter letzt wurde auch die

Polizei darauf aufmerksam, das recht viele feine Herren und Damen zwar Einlass erhalten, jedoch im Hofe der Kultureinrichtung spurlos verschwinden. Hauptmann Sajó, der Polizeiaгент wusste aus seinem physischen Vorstudium, dass Menschen unmöglich spurlos verschwinden können und entdeckte tatsächlich, dass sie in kleinen Separees des Hinterhofes aufzufinden sind. In einer operativen Nacht- und Nebelaktion stellte er Schaumwein-trinkenderweise fest, dass sehr wohl herzeigbare Tänzerinnen die Herren zum erhöhtem Konsum vom Schaumwein für ein Entgelt von 300 Kronen anfeuern, jedoch für nicht klar definierte Leistungen weitere 2 Kronen anrechnen. An diesem entscheidenden Punkt fand die Polizei Griff und wickelte das Haus der Freuden auf, Polizeiaгент Sajó selbst brachte dem sprachlosen Grüner die Hiobsbotschaft.

Es ist vollends unerklärlich, wie Grüner doch Gnade bekam und die Kultureinrichtung wieder öffnen konnte, da die Bediensteten der terézvároscher Bezirksgemeinde berühmt für ihre unbestechlichkeit sind und immer waren. Luise Wabitsch ist noch rechtzeitig in ein malerisches bayerisches Dorf abgereist. Sie war Ehrengast der Einweihung einer katholischen Kirche, und man bat sie die Patronin zu sein. Der Skandal geriet in Vergessenheit und die Luise arbeitete unentwegt weiter. Sie gründete den Jarden d'Paris auf der heutigen Erzsébet királyné út 1. Ein Orfeum, das Geld machte, aber noch nicht richtig inn war.

Die unaufhaltsame Wabitsch öffnete dann aber die funkelnagelneu gebaute Jarden 'd Hiver noch im letzten Friedensjahr 1913, diesmal inmitten des Broadways, in der Nagymező utca 22-24. Die Presse schwärmte ohnegleichen, über die Gäste, über die Marmorwände und die vergoldeten Logen, nicht zu sprechen von der Luftkonditionierung. Kurz und gut, zehn Jahre nach dem Tod des Ur-Mulatierers und Pester Broadway-Erfinders Károly Somossy trat Frau Lajos Goór, gebohrne Luise Wabitsch, die ehemalige wiener „Blumenresi“ als die unbestrittene Fürstin der budapester Nacht vor. Doch kam der Krieg, die K.u.K sackte zusammen, die Orfeen-Welt ging mit in die Suppe. Heute kennen wir das Gebäude als das Thália Színház, das vor allem nationale und internationale Produktionen in ungarischer Sprache zeigt.

Vom Nachtschwärmen Richtung des Lichtes strebend waren wir gleich neben dem Theater vors Haus der Ungarischen Fotografie „Mai Manó“ angekommen. Das Atelierhaus des kaiserlichen und königlichen Hoffotografen Manó Mai (1855–1917) entstand Ende des 19. Jahrhunderts. Wir wurden hier von der, in seiner Art einzigartigen kulturellen Institution überrascht. Wir kennen kein anderes großbürgerliches Atelierhaus aus der Zeit der Jahrhundertwende, das so erhalten geblieben wäre. Die auf Paris erinnernde Neorenaissance wird hier geschmackvoll mit den Majoliken der Zsolnay-Fabrik unterstrichen, und diente sichtlich dem didaktischen Ziele Manó Mai's, und zwar dem, noch nicht als Kunst anerkannten jungen Handwerk der Fotografie eine sichtbare und beweisführende Vergangenheitskulisse zu schaffen.

Der Fotomeister und Fachpublizist war einer der besten ungarischen Vertreter der Kinderfotografie und anerkannte Autorität seines Fachs. Er gründete als Chefredakteur die Zeitschrift „A Fény“ (Das Licht, 1906). Das Fotografieren fand im Tageslichtstudio im II. Stock statt.

Diese Teile des Gebäudes wurden 1996 rekonstruiert, als man auch die Fresken, die damals als Hintergrundkulissen für Fotografien dienten, und Jahrzehnte lang unter einer Tapete verborgen lagen, entdeckte und restaurierte. Das Manó Mai Atelier arbeitete auch nach dem Tode des Meisters, bis 1931 unter Hugo Weiss. Danach zog dann das Vergnügungslokal Arizona hier ein, Sándor Rozsnyai, der beliebte Komponist und Dirigent aus dem benachbarten Wintergarten Wabitschs kaufte und baute das Gebäude um. Er nahm auch eine Star-Tänzerin aus Luises Lokal mit, nämlich die Mici Senger. Sie beide wurden die erfolgreichsten Unterhalter der Dreißiger und Anfangsvierziger Jahre auf dem pester Boadway. Die Rozsnyais

machten mit Gastauftritten in Amerika gutes Geld und investierten geschickt alles in die Arizona. So schrieb die pester Presse über die „Wunder-Bar“: „hier, wo ein feines Künstlerpaar, Sándor Rozsnyai, der berühmte Komponist und Dirigent und seine Frau Miss Arizona (Mariska Senger) an der Spitze stehen, kann man sich nur wohl fühlen ... Dieses Lokal ist wahrlich eine Bonbonniere. Mit so viel Geschick und architektonischen Ideen nutzen sie die Fläche, dass alles Platz hat, was ein großstädtischer Vergnügungsplatz braucht. Die Einrichtung ist prächtig, an den Wänden ändert sich die Farbe der Tapeten auf Lichteffekte, es gibt keine Decke, an ihrer Stelle bekommen wir die Illusion des Sternenhimmels, an dem der Mond vorbeizieht wie in der Wirklichkeit. In Mitten des sich drehenden Parketts der Arizona arbeitet ein teuflischer Apparat, wer sich auf den Mittelkreis stellt verschwindet im Sinken oder wird über die Tanzenden gehoben, die Logen ums Parkett werden gehoben oder gesenkt auf Knopfdruck. Die Sehenswürdigkeit des Kellers sind das Maschinenhaus, die mit 15 köpfigem Personal arbeitende Küche und die mit vollkommenem Komfort versehenen Umkleideräume..“

Und der Journalist übertrieb nicht, es gab hier noch musizierende Stufen, mystische Logen, die nach Wunsch im Himmel genannten Keller verschwanden, Telefone gab's an den Tischen, von denen man ganz Europa erreichte, etc. Die ungarische Künstlerwelt, die Aristokratie

kratie, Maharadschas mit all ihren Frauen, sogar der Prinz von Wales besuchten die Arizona. Der weltberühmte Klavierspieler György Czifra begann auch hier als Barmusiker, bis er mit Zuleika, der Startänzerin abgehauen ist. Die Bühnendekoration wechselte wöchentlich, mal war es winterlich und eine ganze Rudel Pinguine trotteten auf die Bühne, sich dann zu Tänzerinnen verwandelnd, im Hintergrund auch echte Eisbären. Der Luster sank dann plötzlich, an ihr wieder die Pinguinen... ein Schiff erschien mit Lady Arizona, mit ihr ein Strauß von Feen, und sie sang und tanzte. Ein andermal, im „Faraonentraum“ wurde Fatime, das brave Kamelmädel täglich aus dem Zoo geholt, um Lady Arizona als Kleopatra auf dem Hocker zu tragen. Im indischen Bild spielte ein Elefant – auch aus dem Zoo – mit, eine Riesenboa tauchte auch auf. Professor Fredi, das rechnende Pferdgenie trat ebenfalls gerne auf, wie auch die sich zu echten Tigern verwandelnden Mädchen...

Der Krieg rollte schon, die Arizona war ein Kvasi-Treffpunkt aller Geheimagenten, einander und die Söhne des Herrn Reichsverwesers Horty im Augene behaltend. Es war selbstverständlich Alkoholverbot, wobei in der Arizona niemand nüchtern blieb. Rozsnyai und die Mici nahmen von den Judengesetzen einfach nicht Kenntnis, sie vertrauten sich absolut auf ihre – geglaubten – guten Beziehungen.

Es kam jedoch anders. Ihr Sohn, Pipi bekam die Einberufung zum Arbeitsdienst, am gleichen Tag schoss er sich in den Kopf. Die Rozsnyais wurden erpresst, kauften „saubere Papiere“, trotzdem bekam Rozsnyai die Einberufung zum A.D., was einem Todesurteil gleich war. Schließlich landete er im K.Z. Dachau, wo er zusammen mit dem terézvároscher Parlamentsabgeordneten János Vázsonyi starb. Lady Arizona wurde von einem schwarzen Wagen der Gestapo abgeholt, der Richtung Donau verschwand. Niemand sah sie wieder. Die Arizona wurde dann von Pfeilkreuzlerhorden bis zur letzten Schraube auseinandergetragen.

Und nach dem Zweiten Weltkrieg? In der Neuen Welt kamen verschiedene Institutionen und Firmen, wie Frauenbund, Autoklub, Rechtsanwaltskanzlei, zudem auch weitere Wohnungen hierhin, die Geschichte verblaste langsam. Trotz alledem gelang es dem Haus, seinen ursprünglichen Charakter zu bewahren. 1996 wurde es aufgrund der außergewöhnlichen Architektur, der Ornamentik und seiner gewerbegegeschichtlichen Bedeutung unter Denkmalschutz gestellt und die schon erwähnte Rekonstruktion begann unter Teilnahme aller ungarischen Fotografen, Zivilorganisationen und der damaligen budapester Stadtführung.

So, liebe Kommilitonen, vom pester Broadway ist viel mehr zu erzählen, so viel, dass ich sogar ein Buch drüber schreiben musste. Ich wollte nur die Schwerpunkte hervorheben und erläutern und auf unsere Stadtbegehung erinnern. Das nächste mal werden wir die Staatsoper drannehmen, das wird auch kein kleiner Bissen... wie ich aber uns kenne, werden wir es auch schaffen.

Ein glückliches und erfolgreiches neues Jahr wünsch ich Euch und Eueren Familien! Hoch lebe die DU!

Wieder Tour de Chemnitz!

Nach dem äußerst erfolgreichen Besuch in der Stadt unserer „Alma Mutter“ Ende Mai 2015 trat Dani Józsa (Matrikel 1970) im Frühsommer mit der Idee hervor, 2017 erneut eine Tour de Chemnitz zu organisieren. Nach schneller Rücksprache mit ehemaligen Kommilitonen fiel die Wahl auf das zweite Wochenende im September. Am 8. 09. trafen ein Dutzend ehemalige Studierende der TH Karl-Marx-Stadt (Matrikel 69 bis 72) in Chemnitz ein, um ihre jeweiligen Zimmer im Hotel Europark (Altchemnitz) zu beziehen.

» Nach einem ausgiebigen Abendessen im griechischen Restaurant Athen (kaum 50 Meter vom Europark gelegen) waren alle Teilnehmer hinreichend gestärkt, um am Sonnabend eine Führung durch den Campus Reichenhainer Straße der TU Chemnitz (kurz: TUC) mitzumachen. Am Eingang des Hauptgebäudes wartete auf unsere Gruppe Mario Steinbach, Pressesprecher der TU (Matrikel 1986). Von ihm erfuhren wir, dass die Universität

derzeit rund 11 Tausend Studierende hat (in den 70er Jahren wies die TH weniger als 6000 auf). Der Quantensprung von TH auf TU in den 90er Jahren hatte zur Folge, dass die Zahl der Fakultäten auf acht stieg; die jüngsten sind Wirtschaftswissenschaften und Philosophie. An den acht Fakultäten gibt es knapp 90 Studiengänge, darunter zahlreiche englischsprachige, die vor allem ausländischen Studierenden zugute kommen. Letztere machen rund 25% der Alumni aus. Das Gros der Ausländer stellen Studierende aus China und Indien. Seit 1993 gibt es in Chemnitz keinen Diplomstudiengang mehr. Dafür können Studenten nach 6 Semestern einen Bachelor- und nach 10 Semestern einen Master-Titel erwerben. Letzterer ist gleichwertig mit einem Diplom.

In der Rangfolge der besten deutschen Universitäten nimmt die TU Chemnitz den 25. Platz ein. Sie ist ein gutes Beispiel für die Einheit von Studium und Forschung. An der TUC werden Forschungsprojekte mit Materialien verwirklicht, die potenziell in der Mikro- und Nanoelektronik, in Sensoren oder zur Energiespeicherung eingesetzt werden können. In einem sogenannten Inkubatorhaus bekommen junge Forscher und Entwickler Unterstützung bei der Verwirklichung ihrer Ideen. Das Institut für Werkzeugmaschinen und Umformtechnik (IWU) des renommierten Fraunhofer Instituts befindet sich direkt neben dem Campus Reichenhainer Straße. Es vereint auf mehr als 9500 m² Fläche verschiedene Versuchsfelder sowie ein Virtual-Reality-Technikum zur Bearbeitung von Forschungs- und Entwicklungsaufgaben aus den Bereichen Werkzeugmaschinen und Produktionssysteme, Umformtechnik, Montage, Zerspanungs- und Mikrotechnik sowie Produktionsmanagement. Das Forschungszentrum der TUC hat bisher 25 Millionen Euro für diverse Projekte (u.a. Roboter und autonomes Fahren) erhalten.

Auch gilt die TUC als familienfreundliche Bildungsstätte: Sie hat einen eigenen Kindergarten, in dem der Nachwuchs von Studierenden untergebracht werden kann. Man könnte sagen: Nichts neues unter der Sonne. Schon Anfang der 70er Jahre gab es in der Reichenhainer Straße eine TH-eigene „Kinderkombination“ mit 64 Krippen- und 144 Kindergartenplätzen. Außerdem konnten studierende Ehepaare im Kellergeschoss des Studentenwohnheims Vetterstraße 52-54 wohnen.

Wie wir mit eigenen Augen sehen konnten, sind die Ende der 60er und Anfang der 70er Jahre erbauten achtgeschossigen Wohnheime inzwischen runderneuert worden. Die ehemaligen Zweibettzimmer haben nur mehr je einen Bewohner und Vollkomfort (Bad und Kühlschrank inklusive). Freilich muss man für eine „Wohneinheit“ nicht mehr 10 Mark der DDR (wie anno dunnemals), sondern 200 Euro im Monat hinblättern! So manchem Studierenden mag das ein bisschen happig erscheinen, denn Chemnitz gilt – was den Mietzins betrifft – als die billigste Stadt Deutschlands. Gängige Kaltmieten im Stadtgebiet beginnen bei 2,90 Euro/m², und selbst auf dem Kassberg (dem „Rózsadomb“ von Chemnitz mit wunderschön renovierten

Altbauten aus der Gründerzeit) kann man für 7 Euro/m² Kaltmiete wohnen. (Zum Vergleich: In Berlin oder München sind Kaltmieten ab 11 Euro/m² aufwärts gang und gäbe!) In einer Wohngemeinschaft können 2 bis 4 Studenten also deutlich billiger als 200 Euro pro Nase unterkommen. Deshalb gibt es ja stets freie „Wohneinheiten“ in den Internaten.

Die Stadt unserer Studienzeit (Anfang der 70er Jahre) hatte noch über 320 Tausend Einwohner und war damit die viertgrößte Stadt der DDR. Nach der Wende 1990 trat ein Bevölkerungsschwund ein: Heute

zählt Chemnitz nur noch 247 Tausend Seelen, obschon nach 1990 mehrere Ortschaften in der Umgebung (etwa Einsiedel, Euba, Grüna, Klaffenbach, Mittelbach, Röhrsdorf) nach Chemnitz eingemeindet wurden. Der Schwund traf die ehemaligen sozialistischen Plattenbausiedlungen unterschiedlich: Während im Yorck-Gebiet mit seinen fünf- und zehngeschossigen Häusern kaum Leerstand zu verzeichnen ist, mussten im Fritz-Heckert-Gebiet von den ursprünglich 31.000 Wohnungen ca. 11.000 Einheiten abgerissen werden. Außerdem wurden einige der höheren Gebäuden auf weniger Etagen gekürzt, wofür das schöne deutsche Wort „Rückbau“ steht...

Mit ein Grund für den Bevölkerungsschwund war der Strukturwandel Anfang der 90er Jahre, der die klassischen Chemnitzer Industriezweige besonders hart traf. Durch weggebrochene Absatzmärkte in Osteuropa bedingt mussten eine Reihe von Großbetrieben wie Fettchemie (Hersteller des ersten synthetischen Feinwaschmittels FeWa), Baumwollspinnerei, Buchungsmaschinenwerk, Wirkmaschinenbau, Werkzeugmaschinenkombinat „Fritz Heckert“ liquidiert werden. Manche von ihnen haben mehrere Nachfolge-GmbHs mit deutlich weniger Beschäftigten. Bei der HECKERT Chemnitzer Werkzeugmaschinen GmbH etwa stehen rund 500 Menschen in Lohn und Brot; vor 1990 waren es knapp 4000. Wieder andere Firmen verschwanden spurlos von der Bildfläche. Dafür entstanden seit 1995 in Chemnitz und seiner Umgebung siebentausend neue Unternehmen. Für Kontinuität steht das VW-Motorenwerk Chemnitz, wo schon seit den späten 80er Jahren Verbrennungsmotoren für den Viertakter-Trabant und –Wartburg gebaut wurden. Damals noch „volkseigener Betrieb“, firmiert das Werk heute als Teil der Volkswagen Sachsen GmbH.

Von den Straßen von Karl-Marx-Stadt waren einst Ikarus Busse aus Mátyásföld nicht wegzudenken. Heute gibt es kein einziges Stück mehr von ihnen – das Straßenbild prägen mo-

derne Busse von MAN und Mercedes-Benz. Auch die Schmalspur-Straßenbahnzüge aus den 30er Jahren sind spurlos verschwunden. Es fahren bequeme Züge von ADtranz/Bombardier sowie wenige (umgebaute) Tatra-Züge aus den CKD-Werken in Prag. Letztere waren schon in den 70er Jahren in Karl-Marx-Stadt unterwegs... Neben der technischen Erneuerung sahen wir auch viele Neuheiten in den Fahrplänen. Die „Tram“ genannten Linien 1, 2, 4, 5 und 6 verkehren jeweils zwischen zwei Endhaltestellen im Stadtgebiet. Die vier Linien der „City-Bahn“ (C11, C13, C14 und C15) verbinden das Zentrum von Chemnitz mit vier Städten in der Umgebung (Stollberg, Burgstädt, Mittweida, Hainichen). In Chemnitz fahren diese Züge als herkömmliche Straßenbahnen – außerhalb der Stadt jedoch als Eisenbahnzüge. Der Ausbau des Nahverkehrs geht zügig weiter. Vor dem TU-Campus in der Reichenhainer Straße konnten wir auch den Bau der Trasse der künftigen Tramlinie 3 sehen: Im Dezember sollten die ersten Züge in Richtung Technopark fahren.

Was in unserer Studienzeit unvorstellbar war, ist heute Wirklichkeit: Im Stadtzentrum sind die Parkplätze knapp für die vielen Pkw – also griff der Stadtrat zur bewährten Methode: Parkgebühr! Die fällt allerdings eher bescheiden aus – im Vergleich zu München, Hamburg oder Berlin. In den meisten Zonen muss der Autofahrer nur 50 Cent für eine Stunde bezahlen. Um den „Nischel“ (das Wahrzeichen der Stadt, den riesigen Marx-Kopf) herum sind 4 Euro fällig – dafür kann das Auto zwei Stunden lang geparkt werden. Dafür, dass es immer mehr Elektromobile in Chemnitz gibt, spricht die Zahl der elektrischen „Zapfsäulen“: Es gibt 55 derer in der Stadt. (In Leipzig findet man 154 und in Dresden 70 öffentliche Ladepunkte.)

Nach der gut zweistündigen Führung mit Herrn Steinebach fuhren wir mit der Straßenbahn 2 ins Stadtzentrum. Auf das Mittagessen und ein paar Gläser Bier folgte ein Spaziergang zum Schlossteich und zur gotischen Schlosskirche. Den krönenden Abschluss des Sonntags

bildete das Abendessen im „Bernsdorfer Hang“, einer Kleingaststätte, die wir schon während der Studienzeit oft besucht hatten. Wirtin Gisela begrüßte die ungarischen Gäste wie alte Bekannte und servierte uns schmackhafte Gerichte und gute Biere. Noch am Abend fiel der Entschluss: Im Mai 2019, anlässlich des nächsten Alumni-Treffens der TU Chemnitz, sollen wir erneut eine Tour de Chemnitz unternehmen!

László Dorogman (Matrikel 1970)

KÖZGYŰLÉSI BESZÁMOLÓ 2017

JAHRESBERICHT 2017

Altbewährtes weitergeführt

Több mint 2 évtizede kialakult programjaink váza, amiket a változó időkhöz, igényekhez és lehetőségeinkhez igazítottunk.

Az évindítást tavaszra a konferenciákkal azonos időpontra szerveztük, hogy rögzüljön az időpont társaink naptárában. A családi kirándulás és különösen a budapesti kulturális séták népszerűsége pedig egyre meredekebben ível felfelé!

Az Oktoberfesten a Kolbászdában hagyományos Quiz a finom sörök ellenére nehezen emészthető bajor nyelvrleckévé alakult, de ígéretet kaptunk jövőre a szász-egyensúly megteremtésére.

A honlap működik, bár a bejelentkezés, a tagsági adatok menedzselése a lehetségesnél kevesebbeket mozdított eddig meg.

Nem kis erőnket kötötte le az adminisztrációs feladatoknak való megfelelés – a Statisztikai Hivatal, a céges ügyfélkapu – csatolt részeivel együtt végül – több menetben – de „bevételre került”.

A Vezetőség tagjaink folyamatosan változó elérhetőségének követésére jelentős erőt mozgósított, de elsődlegesen továbbra is társaink együttműködésére számítunk, hiszen a honlapon adatváltozásaik egyszerűen kezelhetők. Kérjük, ha e-mail címetek, postai címetek, telefonszámotok változik – módosítások elérhetőségeiteket a fiókotokban!

Összefoglalva: az Egyesület 24-ik évében megőrizte haladó hagyományait, összesen mintegy százan vettek részt programjainkon. Tény ugyanakkor az erőforrások, az aktív szervezők számának csökkenése. A feladatok elvégzése egyre több személyes áldozatot kíván meg. A konferencia éve a tapasztalatok szerint mindig hoz fellendülést, ebben reménykedhetünk.

A 2017-es évet a konferenciaévre történő előtakarékosság, a tartalékképzés jellemezte: Gazdálkodásunkat kétéves ciklusban jellemzi a kiegyensúlyozottság. Akkor is igaz ez, ha a tagdíjfizetők számában és a tagdíjbevételben is mutatkozik visszaesés. Az alacsonyabb költségű „konferenciamentes” évben megteremtettük a következő év magasabb nyomdai és postai költsége valamint a konferencia finanszírozását is.

A tények:

postaköltség:	111 940 Ft
Absolventenzeitung:	173 712 Ft
honlap:	8 000 Ft
bankköltség:	43 610 Ft
összesen:	337 262 Ft
tagdíjbevétel:	714 389 Ft

A 2017-es mérlegadatokat a következők szerint javasolja a vezetőség és a Felügyelő Bizottság elfogadni :

Tagdíjbevételek:	714 389 Ft
Kamat:	35 Ft
Összbevétel:	714 424 Ft
Összes költség:	337 262 Ft
Képzett finanszírozási tartalék	377 162 Ft
Tagdíjfizető tagok száma:	99 fő

Danke an Alle, die unsere Erfolge in diesem Jahr möglich gemacht haben- in alphabetischer Reihenfolge: Berg Marianna, Halmágyi Edit, Kelemen Nóra, Nagy Edit, Rácz Juli, Seemann Ágnes, Sziviné Harsányi Lucia, Bacsinszky Tibor, Dorogman László, Korencsy Ottó, Lábod László, Surányi András, Szivi László, és web-mesterünk. Ők vállalták a legtöbb feladatot magukra: a konferencia előkészítését, a kirándulások szervezését, az újságírást, a lapkészítést, az egyetemi találkozók, a Kinderfasching és az Oktoberfest megszervezését, fényképek és video készítését eseményeinken, a volt egyetemekkel való kapcsolattartást, a kiscsoportok lendületben tartását, a tagnévsor és a honlap folyamatos karbantartását, a társaktól érkező kérések teljesítését, a könyvelést, a pénzügyek ellenőrzését, hogy csak a legfontosabbakat említsük.

Köszönjük a tagdíjbefizetéseket, külön azoknak, akik kiemelkedően járultak hozzá tevékenységünk anyagi hátterének biztosításához.

KÖZGYŰLÉS MEGHÍVÓ

Egyesületünk alapszabályának megfelelően az Elnökség az éves Közgyűlést

2018. április 21-én, szombaton délután 13.30 órára hívja össze,
helye: ELMŰ Sporttelep,
1138 Budapest, Népfürdő u. 18-20.,
Klub épület nagyterem.

Határozatképtelenség esetén az Alapszabály 10.§. 2.bek. alapján 14.00-kor a megismételt közgyűlés az eredeti napirendi pontokkal a megjelentek számától függetlenül határozatképesen ül össze.

Tagjainknak az Egyesület éves dokumentumai a közgyűlés előtt betekintésre rendelkezésre állnak.

Napirend:

1. A Vezetőség és a Felügyelő Bizottság beszámolója a 2017-es év munkájáról
2. A 2017.évi mérleg elfogadása
3. Tisztújítás
4. A 2018-as év feladatai
5. Egyebek

A Közgyűlésre minden tagot tisztelettel meghívunk és megjelenésére számítunk.

Felhasználói fiók igénylése

Az egyesületi honlap teljes körű használatához **felhasználói fiókra** van szükség. A regisztrációhoz **belépési nyilatkozatot kell kitölteni és aláírni**, majd postai úton **Német-diplomások Egyesülete, H-1165 Budapest, Hilda u. 4.,** vagy beszkenelve e-mailben **info@nemet-diplomasok.hu** az egyesületnek visszajuttatni.

A Civil Törvény előírásai miatt kérjük, hogy a **belépési nyilatkozatot valamennyien küldjétek be, tehát régi tagjaink is.**

A belépési nyilatkozat **a honlapon letölthető.** Kérünk benneteket, lehetőség szerint számítógéppel vagy kézzel nyomtatott betűkkel töltsétek ki a mezőket! Mindenkinék **saját egyedi e-mail címmel kell** bejelentkeznie, tehát pl. házastársak sem használhatnak erre a célra közösen egy e-mail címet.

A kitöltött és aláírt belépési nyilatkozat feldolgozása után a megadott e-mail címre küldjük ki a bejelentkezési információkat. Ha már rendelkeztek google+ vagy facebook regisztrációval, javasoljuk, hogy az ott megadott e-mail címet használjátok honlapunkon is. Így a regisztrációt követően **egy kattintással, a közösségi oldalon használt jelszóval is** be tudtok jelentkezni.

Ha van felhasználói fiókod frissítheted **elérhetőségeidet,**

megnézheted, **mikor, mennyi tagdíjat fizettél be** (a bejelentkezés után 15 napon belül feltöltjük az eltelt 23 év adatait és a banki kivonatok alapján havonta frissítjük azt)

egy kattintással **jelentkezhetsz az egyesület rendezvényeire** (bizonyos rendezvényekre csak tagok regisztrálhatnak),

feliratkozhat az egyesület elektronikus **hírlevelére,**

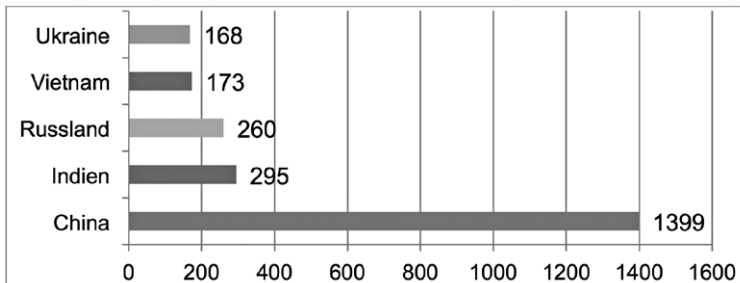
jelezheted, hogy az **Absolventenzeitung**-ot nyomtatott vagy elektronikus formában szeretnéd-e megkapni.

Internationale und ungarische Studierende an der TU Dresden

Die Technische Universität Dresden wird im Jahr 2018 ihr 190. Jubiläum feiern. Sie blickt damit zurück auf eine lange Ausbildungs- und Forschungstradition, die bereits im 19. Jahrhundert durch zahlreiche Studierende und Wissenschaftler aus dem Ausland bereichert wurde.

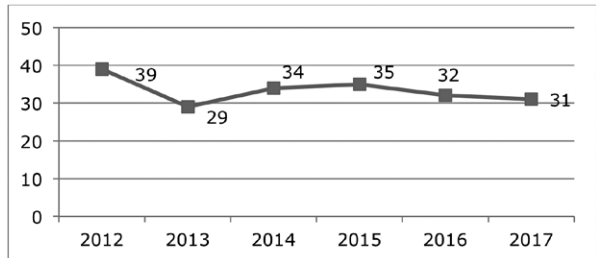
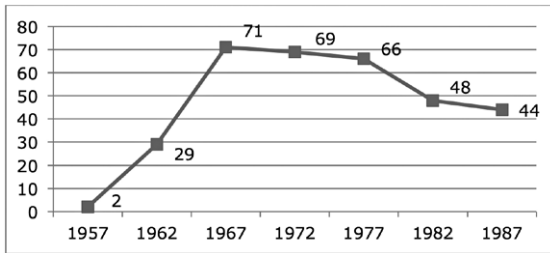

Zu Beginn des 20. Jahrhunderts waren etwa ein Viertel der Studierenden an der damaligen Kgl. Sächsischen Technischen Hochschule Dresden ausländischer Herkunft. Sie kamen vor allem aus Russland, Österreich-Ungarn, aus Norwegen, Bulgarien und sogar aus den USA. Zu DDR Zeiten fluktuieren die Zahlen der ausländischen Studierenden stark, auch immer abhängig von der jeweiligen politischen Lage, sowohl im Heimatland der Studierenden, als auch natürlich in Dresden. So kam beispielsweise eine große Anzahl der internationalen Studierenden an der Technischen Hochschule Dresden in den 1950er Jahren aus Korea. Danach aber kamen gar keine Studierenden mehr aus Korea, dafür aber vermehrt Studierende aus Ungarn, Vietnam, Polen und Bulgarien. Als die DDR kurz vor dem Aus stand, in den 1980er Jahren, stammte die Mehrheit der internationalen Studierenden aus der UdSSR, aus Polen, Bulgarien, aber auch aus Äthiopien, Kuba oder Mosambik. Heute kommen die meisten internationalen Studierenden vor allem aus dem asiatischen Raum.

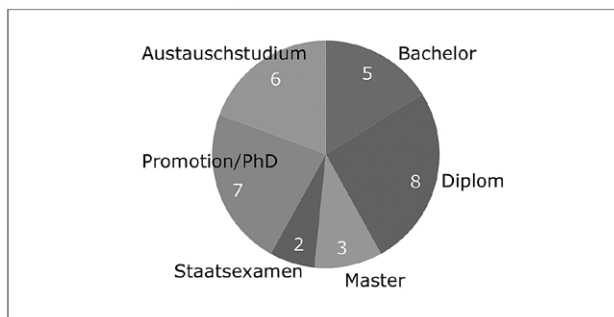

Auch hier wirken die vierzig Jahre lang geknüpften Bande noch nach (Ukraine, Russland, Vietnam) – ein Wandel ist aber deutlich erkennbar. Dies sehen wir auch an den Zahlen der Studierenden aus Ungarn.

Während es in den 1960er, 70er und 80er Jahren zeitweise mehr als 70 Studierende aus Ungarn an der TH Dresden gab, hat sich die Anzahl der Studierenden aus Ungarn heute bei ca. 30 eingependelt.

Die Mehrheit der aktuell eingeschriebenen Studierenden sind Abschlussstudenten, d.h. sie sind nach Dresden gekommen, um an der TU Dresden ihren Bachelor-, Master- oder Diplomabschluss zu erwerben oder um zu promovieren. Sie sind dabei hauptsächlich in Studiengänge der Bereiche Ingenieurwesen (Maschinenbau und Elektrotechnik), Bau und Umweltwissenschaften (Architektur, Bauingenieurwesen, Verkehrswissenschaften) und Medizin eingeschrieben.

Insgesamt gibt es im Wintersemester 2017/18 nur vier Erasmus+ Studierende aus Ungarn an der TU Dresden und das, obwohl es mit elf ungarischen Partneruniversitäten mehr als zwanzig Kooperationen und damit Austauschplätze im Rahmen von Erasmus+ gibt. Im Gegenzug sind dieses Wintersemester sechs TU Dresden Studierende mit Erasmus+ für einen Studienaufenthalt in Ungarn. Die Hälfte davon ist an der Budapest University of Technology and Economics eingeschrieben. Zu den Erasmus+ Partneruniversitäten der TUD gehören außerdem z.B. die Universität Debrecen, die Eötvös-Loránd-Universität, die Westungarische

Universität, die Katholische Péter-Pázmány-Universität, die István-Széchenyi-Universität oder auch die Universität in Szeged.

Obwohl an vielen Schulen in Ungarn Deutsch immer noch als Fremdsprache angeboten wird und es viele DSD-Schulen und auch Deutsche Auslandsschulen gibt, entscheiden sich heute weniger Studieninteressierte und Studierende für ein Studium in Dresden, als etwa vor vierzig Jahren. Dem möchten wir an der TU Dresden zukünftig gern mit mehr Engagement begegnen, so z.B. durch eine jährliche Informationsreise zum Universitätstag an der Deutschen Schule Budapest, den auch viele Schülerinnen und Schüler von anderen Schulen in und um Budapest besuchen. Außerdem bemühen wir uns, die Kontakte zu weiteren Schulen mit Deutschangebot in Ungarn auszubauen. Zusätzlich werden wir auch verstärkt für einen Austauschaufenthalt bei unseren ungarischen Partneruniversitäten werben und nicht zuletzt setzen wir natürlich auch auf die gute Arbeit unserer Regionalbotschafter in Ungarn.

Die TU Dresden ist eine von elf Exzellenzuniversitäten in Deutschland und bietet ein breites Fächerspektrum: Natur-, Ingenieur- und Verkehrswissenschaften, Sprach-, Literatur- und Kulturwissenschaften, Wirtschafts-, Erziehungs- und Bildungswissenschaften, Forst-, Geo- und Hydrowissenschaften sowie Informatik und Medizin. Zu den Qualitätsmerkmalen der TU Dresden gehören unter anderem die **interdisziplinäre** Zusammenarbeit, ihre **internationale** Ausrichtung, die frühzeitige Einbindung der Studierenden in aktuelle **Forschungsprojekte** und der hohe **Praxisbezug**.

Julia Paternoster – Internationales Studierendenmarketing

Weitere Informationen
zu den Studienmöglichkeiten
an der TU Dresden finden sich unter

<http://tu-dresden.de/sins>

Falls Sie Fragen oder Vorschläge
zur Kooperation haben, können Sie mich
gern direkt kontaktieren unter

marketing.auslandsamt@mailbox.tu-dresden.de

TU DRESDEN

STUDIUM

FORSCHUNG

KARRIERE

KOOPERATION

TU DRESDEN

NEWSPORTAL

PROFIL

CAMPUS

ORGANISATION

INTERNATIONALES

QUALITÄTSMANAGEMENT

CHANCENGLEICHHEIT

ARBEITSSCHUTZ, GESUNDHEIT UND UMWELT

KONTAKTE UND SERVICES

WISSEN SCHAFFT VIELFALT

✓ JETZT ENTDECKEN

Körbe tekertük a Velencei tavat

>> Az elmúlt év szeptemberének második szombatján, a tavaiyi első sikeres próbálkozás után, ismét nyeregbe szálltunk és körbe tekertük a Velencei tavat. Tíz kicsi... Németországban tanult egyesületi tagunk, barátai és családtagok teljesítették sikerrel a 33 km hosszú távot csodálatos napsütésben és igen jó hangulatban. A Velence Spa előtti parkolóban gyülekeztünk. Volt, aki a saját, jól bejáratott kétkerekűjét a kocsija biciklitartóján hozta, de volt, aki a közeli kölcsönző kínálatából bérelt az alkalomhoz illő eszközt.

Kineveztük magunk közül a vezérhangyát, aki az irányt és az ütemet igyekezett diktálni minden résztvevő fizikai teljesítőképességét figyelembe véve. Így indultunk el, majd egy idő után demokratikusabbá vált a csapat, és mindig voltak olyanok, akik a kicsit lemaradottabbakat bíztatták és kiabáltak, hogy az eleje várja be a többieket. Így a csapat a teljes távon szinte egyként menetelt.

Idén Agárd irányába indultunk és a madárlesnél tett rövid pihenő után egyenletesen tekertünk a tó déli partján. Voltak, akik már szinte csukott szemmel is körbetekerték volna a tavat, de másoknak ez volt az első alkalom. A kijelölt útvonalról nem tértünk le, nehogy valakit elveszítsünk a számára ismeretlen terepen.

Ritkán, de megálltunk rövid pihenőkre, mielőtt a várva várt és jól megérdemelt törzshelyünkre, a Szűnyogszigetre, a Halászcárdába megérkeztünk volna. Talán azért nevezhetnénk törzshelynek, mert tavaly is itt ebédeltünk. Nagyon finoman főznek, ezért még az sem zavart

minket, hogy odafelé kellett gurulni és visszafelé, teli hassal kellett az emelkedőn egészen a Pákozdi emlékműig feltekerni. A csárdában idén teltház volt, de miután a lépcsőn elfogyasztottuk a frissítőt, kaptunk egy megfelelő asztalt. Most bátrabbak voltunk, mert a táv nagyobb részét már addigra megtettük és egy teljes ebédet is el mertünk fogyasztani. Tavaly a másik irányt választottuk induláskor és így hamarabb értünk a Csárdához. Ezért csak „light”-os ebédre futotta, nehogy a telítettség miatt ne tudja valaki a kitűzött távot megtenni. Ebéd után tényleg feltekertünk a Pákozdi emlékműhöz, majd onnan legurulva egy finom sörrrel – a lányok többnyire meggyssörrel – hűsítettük magunkat a korzón.

Úgy gondolom, hogy mindenki kellemesen elfáradva, magával megelégedve, aktív élményektől feltöltődve vette az irányt hazafelé, illetve néhányan az agárdi termálfürdő felé.

Aki esetleg kedvet kapott e beszámoló elolvasása után, hogy jövőre velünk tartson, az írja be a naptárba: 2018. szeptember második szombatja, Velencei tó, bicajos körbekerülés.

Várunk mindenkit szeretettel:

Kelemen Nóra (I.J.g.1983 Drezda) és segítői

w w w . n e m e t - d i p l o m a s o k . h u

Kérjük, hogy a tagdíjat lehetőleg banki utalással fizessétek, és a közlemény rovatban feltétlenül adjátok meg aktuális postai címeteket! Aki csekkel kíván fizetni, jól olvashatóan töltsé ki azt. Külön köszönjük, ha valamelyik OTP fiókban adjátok fel a tagdíjat, mert akkor nem kell postai közreműködői díjat fizetnünk. A könyvelési szabályok miatt a befizetést a számlára érkezés évére érvényes tagdíjként tudjuk figyelembe venni.

BANKSZÁMLÁNK OTP XVI. KER.: 1171 6008-2013 0020 Budapest, XVI. Jókai u. 3.

IBAN: HU88 11716008-20130020-00000000 SWIFT: OTPVHUB

Szerkesztették: Dorogman László, Káli Sándor, dr. Korencsy Ottó, Nagy Edit, Rudiné Kelemen Nóra, Surányi András, Sziviné Harsányi Lucia • Felelős kiadó / Herausgeber: Bornemissza Tamás – az Egyesület elnöke • Layout: Rácz Julianna
Megjelenik 350 példányban • Készült a Seriart Nyomda Kft.-ben

i n f o @ n e m e t - d i p l o m a s o k . h u

A lapban megjelent írások nem feltétlenül esnek maradéktalanul egybe a szerkesztőség véleményével.
Die veröffentlichten Beiträge geben nicht zwingend den Standpunkt der Redaktion wieder.